

Arrest

nr. 172 983 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan de heer:

[...]

nationaliteit: Albanie

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

~~De beslissing tot verwijdering van 02.02.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod, / Aan de betrokken werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd,

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (16/03/2012). Deze vorig beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd op 21/03/2012 door de gemeente Assenede geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij op 04/06/2015 een huwelijksdossier heeft opgestart met H.B. (03/09/1993, België). Na contact met Stad Gent blijkt dat betrokkene zich enkel die dag samen heeft aangeboden met mevrouw H., Aangezien het dossier nog niet volledig was diende betrokken nog extra info/documenten af te leveren. Daarnaast heeft mevrouw H. (zonder betrokkene) zich meerdere malen aangeboden (16/06/2015, 29/06/2015, 30/06/2015, 13/07/2015 en 05/01/2016) bij Stad Gent om de documenten in orde te brengen maar telkens waren de afgeleverde documenten onvoldoende. Tot op vandaag 02/02/2016 is er daarnaast volgens Stad Gent ook nog geen akte van aangifte afgeleverd. Daarnaast geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt immers zijn partner kunnen zich begeven naar Albanië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene is sinds 07/05/2013 afgevoerd van ambtswege van zijn vorig adres in Assenede. Bij de aanvraag huwelijk gaf betrokkene ook geen nieuw adres op waar hij mogelijks zou verblijven alhoewel Mevr. H. dit wel deed. Van betrokkene is dus sinds 07/05/2013 geen officieel adres geweten, hij heeft zich nooit aangemeld bij een gemeente om zich aan te melden. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Ten laste van betrokkene werd op 02/02/2016 een proces-verbaal opgemaakt wegens sluikwerk BG.69.F0.000762/2016.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (16/03/2012). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd op 21/03/2012 door de gemeente Assenede geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij op 04/06/2015 een huwelijksdossier heeft opgestart met H.B. (03/09/1993, België). Na contact met Stad Gent blijkt dat betrokkene zich enkel die dag samen heeft aangeboden met mevrouw H. Aangezien het dossier nog niet volledig was diende betrokken nog extra info/documenten af te leveren. Daarnaast heeft mevrouw H. (zonder betrokkene) zich meerdere malen aangeboden (16/06/2015, 29/06/2015, 30/06/2015, 13/07/2015 en 05/01/2016) bij Stad Gent om de documenten in orde te brengen maar telkens waren de afgeleverde documenten onvoldoende. Tot op vandaag 02/02/2016 is er daarnaast volgens Stad Gent ook nog geen akte van aangifte afgeleverd.

Daarnaast geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatische recht op een verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immer zijn partner kunnen zich begeven naar Albanië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene is sinds 07/05/2013 afgevoerd van ambtswege van zijn vorig adres in Assenede, Bij de aanvraag huwelijk gaf betrokkene ook geen nieuw adres op waar hij mogelijks zou verblijven alhoewel mevr. H. dit wel deed. Van betrokkene is dus sinds 07/05/2013 geen officieel adres geweten, hij heeft zich nooit aangemeld bij een gemeente om zich aan te melden, gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3,1^o van de wet van 15/12/1980.

Ten laste van betrokkene werd op 02/02/2016 een proces-verbaal opgemaakt wegens sluikwerk BG.69.F0.000762/2016.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 22/08/2011 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 01/03/2012 door de RW, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezin en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële en formele motiveringsverplichting, de artikelen 8 en 12 van EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het wordt uiteengezet als volgt:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Dat in de bestreden beslissingen van inreisverbod wordt verwezen naar het artikel 74/11, §1, lid Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

De beslissing was als volgt :

[...]

4.1.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.2.

Dat, zoals hierboven reeds gesteld, de verzoeker een huwelijksdossier heeft met een Belgische onderdanen en er reeds een huwelijksdatum vastligt.

Zij vormen reeds een relatie. Zij zijn reeds geruime tijd verloofd en ondernamen reeds verschillende stappen hun huwelijkt te officialiseren.

Verzoeker kan in huidig verzoekschrift verschillende bewijzen voorleggen van hun relatie.

- Foto's van verzoeker en zijn partner ;
- Verklaring van verzoeker zijn partner ;

- Huwelijksaangifte ;
- Huwelijksdatum ;
- Vonnis rechtbank eerste aanleg.

- 4.2.1.

Dat het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing als volgt luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Dat overeenkomstig het artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (in casu het artikel 8 E.V.R.M.).

In de bestreden beslissing van inreisverbod werd niet afdoende rekening gehouden met deze fundamentele rechten, meer specifiek het recht op gezinsleven.

- 4.2.2.

De verzoeker heeft een duurzame relatie met mejuffrouw H.B., geboren op datum van 19/05/1994, met de Belgische nationaliteit.

Verzoeker en zijn partner zijn beiden meer dan 21 jaar oud.

Zij wilden hun relatie officialiseren en hebben aangifte gedaan van hun wens om te huwen bij de Stad Gent.

Zij kregen op datum van 16/09/2015 een infoblad met de binnen te brengen documenten.

Hoewel er duidelijk sprake is van een duurzame relatie, leest de beslissing toch:

'Uit het dossier van betrokken blijkt dat hij op 04/06/2015 een huwelijksdossier heeft opstart met H.B. (03/09/1993, België). Na contact met stad Gent blijkt dat betrokken zich enkel die dag samen heeft aangeboden met mevrouw H.. Aangezien het dossier nog niet volledig was diende betrokken nog extra info/documenten af te leveren. Daarnaast heeft mevrouw H. (zonder betrokkene zich meerde malen aangeboden (16/06/2015, 29/06/2015, 30/06/2015, 13/07/2015 en 05/01/2016) bij stad Gent om de documenten in orde te brengen maar telkens waren de afgeleverde documenten onvoldoende. Tot op vandaag 02/02/2016 is er daarnaast volgens Stad Gent ook nog geen akte van aangifte afgeleverd. Daarnaast geeft zij intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner kunnen zich begeven naar Albanië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt"

a)

Verzoeker heeft samen met zijn partner reeds op datum van 04/06/2015 een huwelijksdossier opgestart. Het was voor betrokkene niet evident om alle documenten te verzamelen.

Stap voor stap hebben zij alle nodige document binnen gebracht.

De Dienst Vreemdelingenzaken was evident op de hoogte van het feit dat verzoeker in België wenste te huwen.

b)

Verzoeker zijn partner is niet in het bezit van haar geboorteakte. Daarom diende zij een procedure akte van bekendheid te starten.

Deze procedure werd reeds ruime tijd geleden opgestart.

Op negen februari 2015 werden al getuigen gehoord door de rechter in de procedure 'akte van bekendheid met het oog om te huwen'

Reeds in begin 2015 was verzoeker bezig om alle documenten te bemachtigen om te kunnen huwen.

Door het verloop van het proces werd pas in december 2015 positief advies gegeven ter zitting

Slechts in december 2015 werd een vonnis geveld, wat werd afgeleverd in februari 2016.

Hoewel de partner van verzoekster en verzoeker zelfs steeds hun uiterste best gedaan hebben en reeds ruime tijd op voorhand de procedure tot bekendheid hebben opgestart, konden zij -buiten hun wil om- onmogelijk eerder een akte van bekendheid neerleggen.

Dat verzoeker pas zijn huwelijksdossier kon vervolledigen op datum van 12/02/2016 was niet aan hem te wijten.

Evident was de stad Gent op de hoogte van de stappen die verzoeker allemaal ondernomen had.

Heden ten dage is verzoeker zijn huwelijksdossier aanvaard en is er ook meteen een datum tot voltrekking van het huwelijk vastgelegd, namelijk 23/03/2016.

- 4.2.3.

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent".

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij heeft reeds ruime tijd een duurzame liefdesrelatie met mevrouw H., die de Belgische nationaliteit bezit.

Zij zijn reeds meer als een jaar bezig hun huwelijk te regelen en hebben recent een huwelijksdatum verkregen bij de stad Gent.

Verzoeker kan zijn partner huwen op datum van 23/03/2016.

Gezien het boven aangehaalde, kan de verzoekende partij zich ten volle beroepen op artikel 8 E.V.R.M.

De verzoekende partij en zijn partner hebben een waar gezinsleven.

Dit gezinsleven dient beschermt te worden.

In de bestreden beslissing wordt geen afdoende element aangehaald dat aantoonde dat een schending van het recht op gezins- en familieleven in hoofde van de verzoekende partij en zijn partner noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een ander, hoger gewaardeerd belang gediend wordt.

Bij inmenging in de uitoefening van het recht op gezinsleven dient lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen. Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

Uit het afgeleverde inreisverbod dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken personen heeft rekening gehouden.

Dit is in casu niet afdoende gebeurd.

- 4.2.4.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)3.

De Dienst Vreemdelingenzaken haalt weliswaar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aan, doch dit artikel kan geenszins voldoende zijn om een schending van het recht op gezinsleven te veroorzaken.

a)

De bestreden beslissing -bijlage 13sexies- ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering -bijlage 13 septies-.

De motivering in beide beslissing is zo goed als identiek.

In beide gevallen wordt er onafdoende rekening gehouden met het gezinsverband, nochtans is dit een verplichting

De overheid dient na te gaan of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de vreemdeling.

"Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die de uitzetting of de terugwijzing overweegt van vreemdeling van wie vaststaat dat hij met zijn echtgenote in België is gevestigd, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, overweegt tegen het door dat art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de vreemdeling.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van het uitzettings- of terugwijzingsbesluit moet blijken of die afweging is geschied. Hieruit volgt tevens dat die afweging ook dient te blijken uit de overwegingen van het advies dat de Commissie van advies voor vreemdelingen krachtens art. 32 van diezelfde wet aan de Minister van Justitie verleent.

Het op formele wijze vaststellen van het al dan niet bestaan of voortbestaan van een gezinsverband moet voorafgaan aan de afweging waartoe de overheid gehouden is. Op grond van de door het voornoemde art. 62 opgelegde gepleegde motiveringsplicht moeten die feitelijke gegevens betreffende de gezinstoestand van de vreemdeling eveneens blijken, zowel uit het advies van de Commissie van advies als uit het verwijderingsbesluit."

(Zie R.v.St. nr. 30.553, 30 juni 1988, Arr. R.v.St. 1988, z.p.)

In casu is dit niet het geval.

b)

Hoewel verzoeker nog niet officieel gehuwd is met mevrouw H., betekent dit niet dat artikel 8 E.V.R.M. van toepassing is.

Immers staan zij op het punt te huwen en is er reeds een huwelijksdatum.

Verder is artikel 8 E.V.R.M. niet beperkt tot familiale banden die steunen op een huwelijksband.

Deze invulling van artikel 8 E.V.R.M. zou veel te eng zijn.

Een enge interpretatie van artikel 8 E.V.R.M. is in strijd met de huidige opvattingen van het familiaal leven.

Artikel 8 E.V.R.M. dient gelezen te worden in het licht van de huidige normen en waarden.

De opvattingen waarbij niet-huwen, wettelijk samenwonen, feitelijk samenwonen, nieuwe samengestelde gezinnen,... de hedendaagse, algemeen aanvaarde, normen vormen van gezinsleven, kunnen niet uitgesloten worden van het beschermingsveld van artikel 8 E.V.R.M.

Een engere visie toepassen is niet enkel strijdig met beoogde doel van het artikel 8 E.V.R.M., maar ook in strijd met het effectieve Verdrag van de Rechten van de Mens. Het Verdrag werd opgesteld om de rechten van de mens te garanderen en was voor zijn tijd zeer vooruitstrevend.

Het verdrag dient dan ook geïnterpreteerd te worden met deze vooruitstrevende visie in gedachten en dient ingevuld te worden in het licht van de huidige normen en waarden.

Nu verzoeker reeds geruime tijd een ware gezinscel vormt met mevrouw Hulaj en deze relatie ook wenst te effectueren door een huwelijk, kan verzoeker zich wel degelijk beroepen op artikel 8 E.V.R.M.

- 4.2.5.

De afweging die in de beslissing wordt gemaakt is disproportioneel.

De beslissing stelt dat de intentie om te huwen niet automatisch recht geeft op verblijf en dat de verwijdering van betrokkene niet disproportioneel is met het oog op het recht op familiaal leven en geen beëindiging impliceert van de familiale relaties.

Echter impliceert huidige beslissing een scheiding van 2 jaar.

Dit is evident geen tijdelijk scheiding waarbij man en vrouw voor een aantal weken zonder elkaar dienen te leven.

Het betreft een scheiding van een onredelijk lange duur.

Een koppel dat wenst te huwen op 23/03/2016 wordt dit onmogelijk gemaakt door de genomen beslissingen, het bevel tot verlaten grondgebied en het inreisverbod van 2 jaar.

Er is evident wel sprake van een disproportionaliteit.

- 4.2.6.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het gezinsleven niet enkel gewaarborgd wordt door artikel 8 E.V.R.M., maar ook door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Dit Handvest heeft directe werking in België en dient bijgevolg ook gerespecteerd te worden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt:

'Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie'.

- 4.2.7.

In deze zaak ligt een schending voor van artikel 8 E.V.R.M en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Deze artikelen waarborgen het gezinsleven van betrokkenen.

Er dient nagegaan te worden of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van betrokkene en het algemeen belang. (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69.)

In casu is dit niet het geval.

Verzoeker vormt geen enkel gevaar voor de Openbare Orde of de Nationale veiligheid.

Verzoeker heeft nooit enige problemen gevormd voor de maatschappij, integendeel. (zie nummer 4.4.)

Verzoeker wie alhier een gezinsleven kon uitbouwen, zou dit nu gezinsleven nu abrupt beëindigd worden.

- 4.2.8.

Naast artikel 8 E.V.R.M. en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt door de bestreden beslissing tevens artikel 12 E.V.R.M. geschonden, dat het recht te huwen waarborgt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen."

Verzoeker wenst heden ten dage ten huwen met mevrouw H..

Nu verzoeker het grondgebied dient te verlaten, zal hij zijn recht op huwen niet kunnen uitoefenen.

Het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst is en hem vervolgens een beknotten van het recht beschermd in art. 12 E.V.R.M.

4.3.

Ondanks de duidelijke schending van artikel 8 E.V.R.M. die dreigt bij repatriëring, wenst de Dienst Vreemdelingenzaken toch door te gaan met de terugbrenging.

De Raadsman van verzoeker bracht de Dienst Vreemdelingenzaken onmiddellijk op de hoogte van het feit dat er een huwelijksdatum was voorzien voor verzoeker in de nabije toekomst.

De raadsman vroeg bijgevolg ook tot de vrijlating van verzoeker, zodat hij zijn huwelijk zou kunnen voltrekken.

Echter bleef de Dienst Vreemdelingenzaken volharden in zijn boosheid en melde zij dat ze de geplande repatriëring, dd. 15/02/2016 zouden laten doorgaan, omdat er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde vanwege sluikwerk.

Dit is evident kennelijk onredelijk

4.4.

Betrokkene heeft nooit enige veroordeling opgelopen.

Op datum van 02/02/2016 werd een proces verbaal opgemaakt wegen sluikwerk.

Dit blijkt voor de Dienst Vreemdelingenzaken een voldoende grond om te spreken over 'een gevaar voor de openbare orde'.

Dit is kennelijk onredelijk.

Er is geen enkele aanwijzing dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

De redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken impliceert dat ieder persoon, wie ooit een PV gekregen heeft, een gevaar vormt voor de openbare orde.

Dit is evident kennelijk onredelijk en zelfs volledig foutief.

a)

Vooreerst dient opgemerkt dat het een PV betreft voor Sluikwerk. Sluikwerk is geen dermate zware overtreding dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

De wet van 6 JULI 1976 met betrekking tot de beteugeling van het sluikwerk met handels- of ambachtskarakter omschrijft in artikel 1 sluikwerk als volgt:

"Voor de toepassing van deze wet is sluikwerk het werk dat voorwerp kan zijn van een beroep behorend tot het ambachtswezen, de handel of de industrie en dat niet in ondergeschikt verband wordt verricht door een natuurlijke persoon of een rechtspersoon die ofwel niet is ingeschreven in het ambachts- of handelsregister, ofwel de wettelijke voorschriften inzake vergunning, verzekeringsplicht of inschrijving in verband met de uitoefening van dit beroep overtreedt, voor zover dat werk hetzij door zijn omvang en zijn technische aard, hetzij door zijn frequentie, hetzij door het aanwenden van materieel of van werktuigen, een specifiek professioneel karakter heeft."

Verzoeker die illegaal in België verblijft en geen recht had te werken, wenste wel te kunnen instaan voor zijn eigen onderhoud.

Toen verzoeker het voorstel kreeg om voor een éénmalige opdracht en wat kluswerk te verrichten is hij daarom hierop ingegaan.

Het trachten in te staan voor een eigen onderhoud, impliceert evident geen gevaar voor de openbare orde.

Het is onredelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om te stellen dat iemand die enkel een inbreuk 'sluikwerk' begaat, een gevaar voor de openbare orde vormt.

b)

Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker geen enkele veroordeling heeft.

In de bestreden beslissing wordt enkel maar melding gemaakt van een PV.

Een PV geeft louter de feiten mee en onthoudt zich van een kwalificatie. Dit is het oordeel van het openbaar ministerie (zie bewijsrecht, Benoit Allemeersch, Larder, 2007)

PV's hebben volledige bewijskracht, maar geen absolute bewijswaarde.

Het komt nog steeds de rechter dit vrij te bepalen. Verzoeker werd nog niet veroordeeld door een rechter.

Een PV heeft de waarde van inlichtingen en verzoeker heeft steeds het recht om aanvullingen te maken, verklaringen toe te voegen, te wijzigen, te herroepen,....

Echter stelt de Dienst Vreemdelingenzaken een loutere PV op gelijke hoogte als een effectieve veroordeling.

c)

De uitzondering omtrent de openbare orde dient beperkend worden uitgelegd.

Dit blijkt onder meer uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

In het arrest van 19/01/1999 in de zaak C-348/96 - Calfa t. Griekenland stelt het Hof het volgende:

"23 Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

24 Dienaangaande stelt richtlijn 64/221, die volgens artikel 1, lid 1, onder meer betrekking heeft op de onderdanen van een lidstaat die zich naar een andere lidstaat begeven in de hoedanigheid van personen te wier behoefte diensten worden verricht, grenzen aan het recht van de lidstaten om buitenlanders uit te zetten op grond van de openbare orde. Artikel 3 van die richtlijn bepaalt, dat de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid die leiden tot een beperking van het verblijf van een onderdaan van een andere lidstaat, uitsluitend op het persoonlijke gedrag van de betrokkene moeten berusten. Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreig"

Een louter verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling is een schending van de motiveringsplicht.

Nu verzoeker zelfs geen strafrechtelijke veroordeling heeft en de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verwijst naar een PV kan niet anders dan gesteld worden dat de beslissing in strijd is met de motiveringsplicht.

4.5.

Tot slot stelt de beslissing dat verzoeker geen nieuw adres opgaf bij de aanvraag huwelijk.

Echter deed zijn echtgenote dat in zijn plaats.

*De Dienst Vreemdelingenzaken is op de hoogte van het nieuw adres van verzoeker, zijnde ***,9000 Gent.*

Het adres dat hij samen betreft met zijn partner, mevrouw H..

Er is - in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt- absoluut geen risico tot ontduiking.

Verzoeker heeft een vast adres, dat hij bewoont met zijn toekomstige echtgenote. Dit vast adres is gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is dan ook evident ondienstig om te stellen dat verzoeker zou onderduiken.”

2.2. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat het middel, voor zover het kritiek heeft op de verwijderingsmaatregel die in hoofde van verzoeker werd afgeleverd, niet kan worden aangenomen. Deze verwijderingsmaatregel maakt niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep. Overigens is hij al uitgevoerd: verzoeker bevindt zich in zijn land van herkomst.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De hiervoor geschonden geachte bepalingen en beginselen moeten worden beoordeeld in het licht van de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde er onder meer toe gehouden is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen indien, zoals in casu, een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

2.5. Verzoeker betwist niet dat hij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd, zodat de verwerende partij gerechtigd was om een inreisverbod op te leggen krachtens de door haar gehanteerde bepaling.

2.6. Verzoeker verwijst naar zijn relatie en huwelijksintentie met zijn partner, schetst de stappen die zij reeds hadden ondernomen om daadwerkelijk te kunnen huwen en de moeilijkheden die zij daarbij hadden ondervonden en betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn recht op gezinsleven. Het inreisverbod maakt dan ook een schending uit van artikel 8 van het EVRM, bepaling die niet is beperkt tot personen die verenigd zijn door een huwelijksband. Er wordt geen afdoende element aangehaald dat aantoont dat een schending van het recht op een gezins- en familieleven noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een ander, hoger gewaardeerd belang gediend wordt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad stelt vast dat, hoewel de gemachtigde duidelijk een aantal reserves heeft geformuleerd, hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de het gezinsleven en de huwelijksintenties van verzoeker en zijn partner, zonder dat hij er daarbij is van uitgegaan dat enkel gehuwden zich kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM. Dat hij dus op dat vlak een te enge interpretatie van deze bepaling zou voorstaan, zoals verzoeker wil doen aannemen, kan niet worden gelezen in de bestreden beslissing en kan dus niet worden bijgetreden. Ter zake werd het volgende gesteld:

“Daarnaast geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatische recht op een verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportionele [sic] met he oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich

geen ernstig nadeel vormt. Immer zijn partner kunnen zich begeven naar Albanië [sic] . We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

en

“Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal! op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezin en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Dat er geen belangenafweging tussen zijn belangen en die van de Belgische staat zou zijn gemaakt, zoals verzoeker beweert, wordt tegengesproken door de hiervoor geciteerde motieven. Het komt hem dan ook toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze belangenafweging disproportioneel is.

Verzoeker stelt dienaangaande dat de overheid moet nagaan of er evenredigheid bestaat tussen de maatregel en de ontwrichting van het gezin en stelt dat dat niet het geval is. Hij verwijst naar het feit dat de huidige beslissing een scheiding impliceert van twee jaar wat geen tijdelijke scheiding kan worden genoemd, maar eerder één van onredelijk lange duur.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat, in het licht van een gezinsleven tussen partners, niet zonder meer kan worden gesproken van een tijdelijke scheiding wanneer een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Echter gaat hij er volledig aan voorbij dat de verwerende partij daarbij ook heeft overwogen dat zijn partner zich ook naar zijn land van herkomst kan begeven én dat hij een opheffing of opschorting kan vragen in het kader van zijn recht op een gezinsleven indien hij effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen. De verwerende partij doelt ter zake onder meer op het recht op gezinshereniging in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze overwegingen worden door verzoeker volstrekt onbesproken gelaten: noch toont hij aan dat zijn partner hem niet zou kunnen vergezellen in zijn land van herkomst –terwijl, zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, er geen sprake zal zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM-, noch dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bepalingen van artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet, krachtens dewelke de minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen om zich vervolgens in regel te stellen en het grondgebied opnieuw te betreden. Artikel 74/12, §1 is overigens in casu bijzonder relevant, nu ter zitting een stuk wordt neergelegd waaruit blijkt dat de partner van verzoeker zwanger is. Hoewel met dit gegeven geen rekening kon worden gehouden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing –het attest dateert van 6 juni 2016 en vermeldt dat de zwangerschap 7 weken ver is- en de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die de verwerende partij niet kon kennen, kan het wel relevant zijn in het kader van artikel 74/12, §1 zoals vermeld.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat er sprake is van enige disproportionaliteit in het kader van de belangenafweging die moest worden gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM. Er zijn geen redenen voorhanden, en verzoeker brengt ze ook niet bij, die zouden toelaten daar anders over te denken in het kader van het met deze bepaling corresponderende artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.7. Waar verzoeker nog stelt dat een schending voorligt van het recht op huwen zoals voorzien in artikel 12 van het EVRM, toont hij niet aan dat hij niet in zijn land van herkomst zou kunnen huwen met zijn partner, zodat niet aannemelijk is gemaakt dat zijn recht op huwen door de bestreden beslissing met de voeten zou worden getreden.

2.8. Vervolgens betoogt verzoeker dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er een gevaar is voor de openbare orde omwille van een proces-verbaal op grond van sluikwerk.

De Raad stelt vast dat dit argument is gesteund op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Weliswaar wordt inderdaad verwezen naar een proces-verbaal wegens sluikwerk, maar de verwerende partij heeft daaruit op geen enkel moment afgeleid dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Zijn theorieën over de waarde van het opgestelde proces-verbaal worden voorts volledig teniet gedaan door het feit dat hij erkent dat hij sluikwerk heeft verricht. In zijn verzoekschrift stelt hij immers:

“Verzoeker die illegaal in België verblijft en geen recht had te werken, wenste wel te kunnen instaan voor zijn eigen onderhoud.

Toen verzoeker het voorstel kreeg om voor een éénmalige opdracht en wat kluswerk te verrichten is hij daarom hierop ingegaan.”

Verzoeker toont dan ook niet aan waarom de vaststellingen met betrekking tot het sluikwerk niet zouden kunnen worden betrokken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

2.9. Ten slotte, waar verzoeker het motief met betrekking tot het risico op onderduiken bekritiseert, moet erop worden gewezen dat dit motief betrekking heeft op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en dus op de termijn om het grondgebied te verlaten. Dit motief heeft dan ook geenszins uitstaans met het inreisverbod dat thans wordt opgelegd, zodat het moet worden beschouwd als een materiële misslag, minstens als een overtollig motief. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek ertegen.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd, kennelijk onredelijk of in strijd met de stukken van het dossier zou zijn, dan wel in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 8 en 12 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS